

Νίκη [Χωμενίδης Α.Χ.]

Εζησε κάποτε ένα κορίτσι που βρέφος εβδομήντα ημερών το συνέλαβαν και το έστειλαν εξορία στις Κυκλάδες.

Εζησε κάποτε ένα κορίτσι που –στη διάρκεια της Κατοχής και του Εμφυλίου– η οικογένειά του κόπηκε στα δύο, όμως εκείνο δεν έπαψε στιγμή να αγαπάει κανέναν τους.

Εζησε κάποτε ένα κορίτσι που –όταν γεννήθηκε– ο πατέρας του ήταν «ο ηρωικός αρχηγός

των εργατών» και –όταν μεγάλωσε– έγινε «ο προδότης της εργατικής τάξης». Κι ας μην είχε προδώσει τίποτα από ό,τι πίστευε.

Εζησε κάποτε ένα κορίτσι που πέρασε όλη του την εφηβεία στη βαθιά παρανομία. Κλεισμένο σε ένα σπίτι, με ψεύτικο όνομα, χωρίς να πηγαινει στο σχολείο, χωρίς να κάνει παρέες. Γιατί ήξερε πως, εάν οι Αρχές ανακάλυπταν ποιοι ήταν οι γονείς του, θα τους εκτελούσαν.

Κι όταν επέστρεψε στην ελευθερία, το κορίτσι εκείνο ερωτεύτηκε παράφορα, κόντρα στη θέληση και στην ανοχή της οικογένειάς του.

Το κορίτσι λεγόταν Νίκη. Και ήταν η μάνα μου. (Αυτό όμως έχει τη λιγότερη σημασία.)

Η ζωή της Νίκης είναι η ζωή όλων των παιδιών που έρχονται στον κόσμο με ένα βαρύ φορτίο στους ώμους, δεν το απαρνιούνται, ούτε όμως το αφήνουν να τα λυγίσει.

Οι άνθρωποι της «Νίκης» είναι η Ιστορία της Ελλάδας στον 20ό αιώνα.